

Arrest

nr. 323 578 van 19 maart 2025
in de zaak RvV XX / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KHAN
Borsbeeksebrug 34/1
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. KHAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 april 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Portugese zoon.

1.2. Op 14 oktober 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2024 werd ingediend door:

Naam: [K.]
Voorna(a)m(en): [G.]
Nationaliteit: India
Geboortedatum: (...) 1962
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Portugese zoon, de genaamde [S.] [K.] (NN. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt als volgt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Betrokkene dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Portugese zoon van in het land van oorsprong of herkomst. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong en tot op het moment dat zij verzoekt zich met haar Portugese zoon te herenigen in België. De afhankelijkheidsrelatie dient begrepen te worden in de zin dat betrokkene financieel en of materieel ondersteund diende te worden door haar zoon, omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften in het land van oorsprong of herkomst kon voorzien.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden volgende documenten overgemaakt door betrokkene:

- *paspoort van India op naam van betrokkene met nr (...) geldig tot 22.01.2033, afgeleverd op 23.01.2023 te Lissabon*
- *Portugese verblijfskaart op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.06.2023 en geldig tot 30.06.2028*
- *vergoedingen bestuurder op naam van referentiepersoon*
- *2 geldtransacties via WISE van referentiepersoon ten gunste van betrokkene: dd. 26.08.2021 tbv. 320 euro; 09.03.2021 tbv. 150 euro.*
- *attesten geen financiële steun OCMW Antwerpen dd. 06.05.2024 en 05.06.2024 op naam van betrokkene en referentiepersoon*
- *attest dd. 11.06.2024 "Valuation of immovable property no. Entire first floor without roof rights of property no. (...) on plot no. (...) out of (...) no. 10/12 situated in the area of village (...) known as ram (...) belonging to: smt. G. k. w/o. Sh. R. s. "*

Op basis van de voorliggende documenten is de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong niet afdoende aangetoond.

Vooreerst kan niet worden vastgesteld dat betrokkene onvermogen is. Integendeel, uit het attest dd. 11.06.2024 blijkt dat zij over een eigendom in India beschikt. De woning wordt geschat op 3762000 Rupees wat actueel overeenstemt met 41 000 euro. Het is dus bezwaarlijk aan te nemen dat zij onvermogen is en geen financiële/materiële middelen zou hebben om in haar eigen basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst of oorsprong.

Daarnaast toont betrokkene aan dat zij op 09.03.2021 en op 26.08.2021 een geldsom ontvangen heeft van haar zoon. Deze geldstorting is beperkt en onregelmatig, waardoor bezwaarlijk aangenomen kan worden dat betrokkene op deze geldsommen aangewezen was om in het levensonderhoud te voorzien. Bovendien gaan deze geldsommen te ver terug in de tijd om relevant te kunnen zijn. Kennelijk werden deze gericht aan betrokkene toen zij nog in India verbleef. Betrokkene verbleef echter voorafgaand aan haar komst naar België in Portugal, waarvan zij een verblijfskaart voorlegt. Over de situatie in Portugal wordt niets toegelicht. Het feit dat betrokkene slechts tweemaal in het verleden een beperkte, onregelmatige geldsom ontving van haar zoon en de laatste 3 jaren voorafgaand aan haar komst naar België kennelijk niets meer ontving als financiële en/of materiële ondersteuning, is een teken aan de wand dat zij over andere bestaansmiddelen diende te beschikken om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Gelet zij over een behoorlijke eigendom in India beschikt en gezien de beperkte geldtransacties van referentiepersoon, dewelke ver terug in de tijd gaan, kunnen de voorgelegde gelden evenzeer voor andere doeleinden zijn

aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine of herkomst overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene onvermogen is, noch dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij als volgt uiteenzet:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht

Artikel van de Vreemdelingenwet 40bis, §2, 3° bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;" (eigen benadrukking).

De materiële motiveringsplicht bepaalt dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

In casu stelt verzoekster vast dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Dit blijkt uit het volgende.

In de bestreden beslissing oordeelt verwerende partij dat op basis van de voorliggende documenten de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst niet afdoende zou aangetoond zijn.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

De verwerende partij past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of een persoon ten laste is en vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Deze criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de verwerende partij van het begrip 'ten laste zijn' en worden streng toegepast.

In casu heeft verzoekster bewijzen van geldoverschrijvingen van haar zoon (de referentiepersoon: de heer [S.] [K.]) in 2021 voorgelegd doch dit zou voor verwerende partij niet afdoende zijn. Dit zijn echter de enige

geldoverschrijvingen die verzoekster kan voorleggen gezien zij na 2021 in Portugal met haar zoon verbleef. In deze periode was zij zowel materieel als financieel afhankelijk van haar zoon. Sedert haar verblijf in België heeft zij ook altijd op het adres van haar zoon gewoond en was zij opnieuw zowel materieel als financieel afhankelijk van haar zoon. Het dient benadrukt te worden dat verzoekster een oude dame is van bijna 63 jaar die slecht te been is.

Met de voorgaande elementen heeft verwerende partij geen rekening gehouden.

De wetgeving voorziet bovendien niet in een minimale periode waarin de referentiepersoon bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

Het vereisen van een minimale periode is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

In casu heeft verzoekster bewijzen van geldoverschrijvingen in het land van herkomst overgemaakt en daarnaast ook haar verblijf in Portugal aangetoond met haar Portugese verblijfskaart. Haar verblijf in België op adres van haar zoon blijkt uit het Rijksregister en wordt niet betwist door verwerende partij.

Verder heeft verwerende partij in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekster niet onvermogen zou zijn en bovendien in haar eigen basisbehoeften zou kunnen voorzien in haar land van herkomst. Deze beoordeling wordt louter gemaakt, omdat verzoekster een bewijs heeft voorgelegd van het bezit van een eigendom in haar land van herkomst.

Door dit criterium te hanteren, lijkt de verwerende partij ervan uit te gaan dat het feit dat verzoekster een eigendom heeft in haar land van herkomst, zij dit goed kan verkopen en bijgevolg kan leven van de opbrengst hiervan. Hierdoor zou zij dan niet meer ten laste zijn van haar de referentiepersoon, in casu haar zoon. Dit is een veronderstelling die in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie en de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie moeten uitgaan en niet van hypothetische omstandigheden.

Bovendien en conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak.

Dat de verwerende partij alle bovenstaande gegevens over het hoofd heeft gezien en een beslissing heeft genomen zonder hier rekening mee te houden, getuigt alleen van een niet-afdoende onderzoek dat door verwerende partij ter zake werd verricht.

De materiële motiveringsplicht wordt hierdoor geschonden, hetgeen de schending van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

De voormelde schendingen vormen een gegronde reden om de bestreden beslissing m.b.t. de weigering van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden te vernietigen."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht in het raam van de *in casu* toepasselijke wetgeving, namelijk artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Verzoekster voert aan dat verweerder er geen rekening mee heeft gehouden dat zij na 2021 in Portugal verbleef met haar zoon en dat zij in deze periode zowel materieel als financieel van hem afhankelijk was. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat over de situatie in Portugal niets wordt toegelicht.

Met haar loutere beweringen in onderhavig verzoekschrift toont verzoekster niet aan dat verweerder onterecht tot deze beoordeling is gekomen. Ook waar verzoekster stelt dat zij slecht te been is, gaat het om een bewering die zij in onderhavig verzoekschrift voor het eerst aanhaalt en niet aannemelijk maakt aan de hand van enig begin van bewijs.

Verzoekster stelt dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin de referentiepersoon bijstand moet verlenen, dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is en dat het vereisen van een minimale periode strijdig is met *“de mededeling van de Europese Commissie”*.

De Raad stelt vast dat het enige bewijs van deze bijstand ten tijde van het verblijf van de verzoekende partij in het land van herkomst, met name de *“2 geldtransacties via WISE van referentiepersoon ten gunste van betrokkene: dd. 26.08.2021 tbv. 320 euro; 09.03.2021 tbv. 150 euro”*, niet als bewijs van het ten laste zijn in aanmerking werd genomen om volgende redenen:

“Deze geldstortingen zijn te beperkt en onregelmatig, waardoor bezwaarlijk aangenomen kan worden dat betrokkene op deze geldsommen aangewezen was om in het levensonderhoud te voorzien. Bovendien gaan deze geldsommen te ver terug in de tijd om relevant te kunnen zijn. Kennelijk werden deze gericht aan betrokkene toen zij nog in India verbleef. Betrokkene verbleef echter voorafgaand aan haar komst naar België in Portugal, waarvan zij een verblijfskaart voorlegt. Over de situatie in Portugal wordt niets toegelicht. Het feit dat betrokkene slechts tweemaal in het verleden een beperkte, onregelmatige geldsom ontving van haar zoon en de laatste 3 jaren voorafgaand aan haar komst naar België kennelijk niets meer ontving als financiële en/of materiële ondersteuning, is een teken aan de wand dat zij over andere bestaansmiddelen diende te beschikken om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Gelet zij over een behoorlijke eigendom in India beschikt en gezien de beperkte geldtransacties van referentiepersoon, dewelke ver terug in de tijd gaan, kunnen de voorgelegde gelden evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine of herkomst overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.”

Uit een eenvoudige lezing van deze motivering blijkt dat deze stukken niet afgewezen werden omdat de referentiepersoon niet gedurende een “minimale periode” bijstand verleend zou hebben.

Deze argumentatie is derhalve niet dienstig.

Verzoekster betoogt verder dat verweerder louter omdat zij een bewijs heeft voorgelegd van het bezit van een eigendom in haar land van herkomst heeft geoordeeld dat zij niet onvermogen zou zijn en in haar eigen basisbehoeften zou kunnen voorzien in haar land van herkomst. Verweerder lijkt er volgens verzoekster onterecht van uit te gaan dat ze, als ze een onroerend goed bezit, dit kan verkopen en kan leven van de opbrengst. Met deze veronderstelling zou verweerder verder gaan dan wat is toegestaan overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie en *‘de mededeling van de Europese Commissie’*.

Deze kritiek van verzoekster kan niet in verband gebracht worden met de werkelijke motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden weigeringsbeslissing. Deze komen erop neer dat verzoekster niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen is, noch dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar zoon. De eigendom van verzoekster in haar land van herkomst wordt aangehaald als tegenindicatie voor haar onvermogen. Nergens in de bestreden beslissing valt te lezen dat verzoekster dit onroerend goed kan verkopen om in haar bestaansmiddelen te voorzien. De voormelde kritiek is vreemd aan de werkelijke motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en kan hieraan geen afbreuk doen.

Betreffende het betoog dat volgens vaste rechtspraak van de Raad het ten laste zijn hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is, wijst de Raad er vooreerst op - naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben - dat verzoekster nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hare. Gelet op de vereiste dat dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op de ondersteuning van de referentiepersoon om in de basisbehoeften te kunnen voorzien, is het ook wettig en gerechtvaardigd van de verwerende partij om de vereiste van het '*ten laste zijn*' van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van het herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT